

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica IV. post Pascha. Veritas oppugnata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA IV. POST PASCHA.

Veritas oppugnata.

Docebit vos veritatem. Ioann. 16.

Arist. l. 1.
Metaph.

Quandoquidē Philosopho
asseverante : *omnis homo
naturaliter scire desiderat* ;
quid aliud magnum hoc
Universum dixerō , quā Univerſita-
tem & Gymnaſium , in quo omnis ge-
neris ſtudia , arteſque ſine intermiſſione
docentur ? Hic verē locum habet il-
lud Poētae :

Virgil. 2.
Aeneid.

*Scinditur incertum ſtudia in con-
traria vulgus :*

quando alius mercaturæ , alius ſtudet
agriculturæ ; iſtum tenet venatio , il-
lum piſcatio ; huic architectura placet ,
illi pictura ; iſte Bellonam , hic Miner-
vam ſequitur ; hunc delectat Gramma-
tica , illum Muſica ; hic fingit odas , iſte
ollas ; hic rhetoricatur , iſte ruſticatur .
Ita nullus eſt , qui aliquid non diſcat .
Verū enim verō omnium ſtudioꝝ
homine digniſſimum eſt , ſtadium ve-
ritatis ; nam , ut magnus Magiſter Tul-
lius docet : *homini eſt propria veri inqui-
ſitio* . Veritas , inquit Ludovicus Vives ,
maximē convenit menti , Veritas , Mar-
filio teſte , *Virum reddit dignitate dignū* .
Veritas ex ſenſu Demoſthenis homines
Deo ſimiles facit . Veritas ſæſchinis
iudicio , omnes humanas cogitationes
facile ſuperat . Veritas ſecundū
Epiſtetum , res omnium eſt pretioſiſſi-
ma : deniq ; (liceat cum Perſis acclama-
re) *magna eſt veritas & prævales* . Hinc

Cic. l. 1. offic.
Vives de
contēpl. l. 2.
Mars. Fic.
l. 1. ep. ad
Franc. So-
dernium .
Stob. ſer. 11.3^o Eſdr. 4.
41.

Gentiles Philoſophi in luſtra & teſqua
ferarum abdebant ſeſe , quō liberiūſ in-
quirent ; *exiſtimantes* (ut cum La-
ctantio loquar) *multō eſſe præclarior hu-
manarum divinarumq ; rerum inveſtiga-
re ac ſcire rationem , quā aut ſtruendis
opibus , aut cumulandis honoribus inhære-
re* . Cupiebat etiam inter alios veri-
tatem doceri Pilatus , dum è CHRISTO
quæſivit : *quid eſt Veritas ?* ſed tam ob-
tuſo dicam an cæco ingenio fuit , ut co-
ram ſe ſtātem non agnoſceret , imō id-
circo reſponſum non audiit , quia illud
è proprijs verbis anagrammaticē colli-
gere poterat : *eſt vir qui adeſt* . Proſi-
tebatur Chriſtus apertē coram diſcipu-
lis ſuis : *ego ſum veritas* ; paulō poſt
tamen ſubjecit : *ſi abiero , mittam ad vos
Paracletum , ille vos docebit veritatem* .
Quomodo docebit , quā apud ſe tam
diu habuerunt ? an fortē cum Judææ
Præſide ita ſtupidi erant , ut triennio ro-
to diſcere non potuerint ? Certē ipſe
Magiſter non dubitat illis exprobrare :
*tanto tempore vobiscum ſum , & non cogno-
viſtis me ?* Quiſ mirum ? Piſcatores
idiotæ erant , & à puero remos potiūſ
quā calamos tractare docti , magiſq ;
de captura ſalparum , quā Proceſſio-
ne divinarum Perſonarum diſcurrere
gnari . Elevatione proinde (Philoſo-
phis loquor) & virtute ſupernaturali
ad tam ſublimēs doctrinas percipien-
das

Lact. in-
prefat. l. 1.

Ioann. 18. 38.

Ioann. 14. 6
Ioann. 16.

Ioann. 14. 9.

Luc. 24.
49.

das opus habebant, quam virtutem in Spiritu Sancto postmodum acceperunt, juxta illud Christi dictum: *sedete in civitate, quoad usque induamini virtute ex alto.* Video vos AA. omnes veritatis studiosos esse; quid enim aliud in Theologia, quid in Jurisprudencia, quid in Medicina, quid in Philosophia, quid demum in Artibus Liberalibus quaritis, quam *Verum*? Scientia enim in communi definitur: *cognitio certa & evidens deducta ex premissis certis & evidentibus.* Sed nulla tam felix scientia hactenus reperta est, quæ omnes suas conclusiones certò & evidenter demonstrasset: opinionibus, quin & fallacijs in scholis permixta sunt plurima. Solius Spiritus Sancti doctrina ita undiquaque est sincera, ut nullam erroris falsique suspicionem admittat. Quam quia tres celeberrimi Sophistæ incessanter oppugnant, placuit, (ut contraria contrarijs opposita magis elucescant) illorum sophismata discutere.

lib. 1. epig.

Bernardus Bahusius Soc. Jesu, Poëta piè acutus epigramma scripsit, quo unumquemque literarum studiosum sic ferè commonefacit:

Sophistæ
qui?

*Vnum Grammaticum, Logicumq; & Rhetora vita,
Hos modo vitâris, cetera tuta tibi.
Quis Rhetor? Mundus. Fallax Logicus? Cacodæmon:
Semper declinans est Caro Grammaticus.*

Ecce Sophistæ veritatis eversores, meritoque odibiles, juxta illud Eccli. 37. *qui sophisticè loquitur odibilis est.* Sophismata (docet hic Augustinus apud Cor-

nelium) sunt falsæ conclusiones rationum, & plerumque veras ita imitantes, ut non solum tardos, sed ingeniosos etiam minùs attentos decipiant. Quale est illud, quod proposuit quidam Diogeni: *quod ego sum, tu non es.* At ille consensus: verum enim erat ex parte. Tunc iste adjecit: *atqui ego homo sum.* Hoc quoque cum ab illo accepisset, concludit: *tu igitur non es homo.* Huc facit illa captio inextricabilis Crocodili, ut est in fabulis. Rapuerat hic aliquam puellam; quam cum jam ducto rictu in vastum oris & ventris hiatus demittere pararet, accurrit anghela Mater, multisque lacrymis & obtestationibus sibi filiam reddi postulat. Promittit se redditurum serpens; sed ea lege, si Mater verum diceret, quidquid ipse de reddenda vel non reddenda puella apud se decrevisset. Inextricabilis bonæ Matri Labyrinthus hic accidit. Nam si dixisset: *reddes*; si reddere non statuisset, verum minimè protulisset. Contrà, si dixisset: *non reddes*, reddere non debebat, alioqui vera non fuisset propositio. Bene ergo similes captiones vocat Quintilianus *Crocodilinas.* Et traduntur eæ quidem Philosophiæ Tironibus, sed ad eludendum, non illudendum, aliàs non effugerent censuram Hegesandri antiqui inter Græcos Poëtæ, qui tales *captiosulos*, (quantum ex Græco vertere licuit) appellat *magicanoricrepas, Noctilarentiferos, Manticobarbicolas, &c.* Romani eos sapius finibus suis populè reu Republicæ noxios & impostores, qui (Platonis verba sunt) *cum hominibus ludent supplantantes ac evertentes illos,* eo-

Plato in
Euthyd.
rum

rum more, qui sedere volentibus scabella subtrahunt, & delectantur dum supinum jacentem vident.

I.

Dæmon.

Nemo tamen unus in fallacijs cuedendis Cacodæmone hæctenus exercitator fuit. Hinc cum S. Gregor. Nazianzenus vocat: *Sophistam struendam malitia primarium*. Et D. Basilius: *primum & maximum & invisum humana sapientia Sophistam*. Et Rupertus: *odibilium Sophistarum maximum*. Et ipse Dominus de illo: *cum*, inquit, *loquitur mendacium, ex proprijs loquitur*. Hoc

Nazianz.

Orat. 14.

Basil. hom.

22.

Rupert. l. 3.

in Gen.

Ioann. 8.

4. 4.

Bernard. ser.
de quadris.
debito.

Ecoli 4. 5.

Cresoll.

antkol. c. 1.

3. sect. 2.

est, ut Lyranus exponit, ex habitu malo, in quo est obstinatus; vel, ut Evthymius: *propria loquitur*; nam proprium ejus est mendacium, siquidem ipse primus invenit illud, & primus usus est illo, quando ad Evam mentitus est, dicens: *nequaquam morte moriemini, & eritis sicut Dij*. Induit ille sapiens etiamnum Crocodilum aut serpentem, cui familiare est, inquit Bernardus: *per sinuosa volumina nunc caput caudam, nunc caudam capite tegere*. Disputat identidem cum hoc illòve adolescente: cur præcepit tibi Deus, ut non legeres hunc vel illum amatorium libellum, ut non adires hanc illamve famosam domum, non te catui luxuriantium & grassantium misceres? Respondet Adolefcens primùm quasi subdubitans: ne fortè moriar. Scriptum est enim: *anima qua peccaverit, morte morietur*. Tum Sophista Tartareus acriùs instare: nequaquam morieris. Non audisti contra scriptum: *peccavi & quid mihi accidit triste? scias velim*. Deum non esse tam severum, quàm malè feriat Concionatores blaterant: sufficit unicum pecca-

vi, unica pectoris tuansio, ad omnia flagitia obliteranda, tametsi quis vitam omnem in omni genere voluptatis & nequitia posuisset. Et, ut in forma Syllogistica res clariùs pateat: quod Sancti fecerunt, potes & tu facere. Sed Sancti quandoque gravissimè peccarunt: igitur & tu peccare potes. Ecce fallaciam, ut Dialectici vocant, *compositionis*, quando aliquid concluditur in sensu composito tanquam verum, quod duntaxat verum est in sensu diviso. Peccarunt equidem Sancti, sed amittendo sanctitatem, non retinendo. Talibus nihilominus fallacijs complures decipit, & ut vulgò loquimur, infaccat, vel, ut noster Cresollus sicut aranea muscas involvit. Est enim & hoc bestiolarum genus mirè captiosum; hinc in historia Ecclesiastica proditur, consuevisse Dæmonem araneæ formam sapiens assumere. Rectè id quidem, verba citati autoris sunt, & Dei factum providentià, ut prædonis ingenium & mores agnosceremus. Nam in corde, ut in medio reti consistit & speculatur; si quis bonum consilium suggerit, & à mala vita dehortatur; si virtutum exemplum oculis objiciatur; si tangit mentem Dei lumen, & cœlestis inspiratio, quàm melior fieri homo possit, & statum velle suum tam periculosum relinquere; subito accurrit, & omnia illa salutis adjuncta, vel potiùs argumenta conatur evertere. Ita decipit Radbodum Frisonum Regem, cum ei Infernum non ut pœnarum locum, sed velut Regium domicilium, idque omnibus bonis refertum sub specie augustissimi palatij ostendit.

Ita

Baron. tom.
9. an. 7194

Ita infaccavit & irretivit hic Præ-
 studiosum illum (non vetus fama est)
 cui per Judæum Apellam, auri præ-
 missio pretio, pervasit rhedam con-
 scendere, velatisque oculis sese tanquã
 cæcum ad nobile prostibulum raptari.
 Perurgebant quidem hominem in con-
 trarium rationes solidæ ex Dei offensa
 pœnisque inferni petita; sed hæc una
 solutio, dicam an resolutio erat illi ef-
 ficacior: quid interest semel delinque-
 re? an non pœnitentiæ habeo tribunal?
 una Confessio totum expiabit. Sed ô
 infelicissime Juvenis, non tam facile,
 ut putas, divinæ jacturam gratiæ (quæ
 tibi omnibus Mundi thesauris potior,
 esse debuit) reparabis! In Spiritum
 enim Sanctum peccasti, ut qui de mise-
 ricordia Dei præsumpsisti, Dei bonita-
 tem pro mœtivo & fine tui peccati as-
 sumpsisti, verbo in malitiam consensi-
 sti, quia Deum bonum sciebas. Audi
 nunc contra te sententiam: *quicumque*
dixerit verbum contra Spiritum Sanctum,
non remittetur ei, neq; in hoc seculo, neq;
in futuro. Hoc est, ut Cornelius à La-
 pide, & Interpretes passim explicant:
difficulus remittetur, quo sensu mor-
 bum incurabilem vocamus, cujus dif-
 ficilis est curatio. Rarò talibus Deus
 dat auxilia efficacia, ut seriò contera-
 tur ac doleant. Sic unus alius Juvenis
 ut genere nobilis, ita vitijs infamis,
 dum à familiaribus commoneretur,
 vitam corrigeret, respondit pervecaci-
 ter. Tria verba in extremo agone
 (*Miserere mei Deus*) dicam & icelera
 omnia expiavi. Non ita multò post
 per lacerum pontem forte eques per-
 git; & en equus, quem acrius perurge-

bat, tumultuabundus unà cum Sellore
 in subiectas undas defilit; utrumque

Torquet agens circum & rapidus
vorat equore vortex.

Virgil.
 Aneid. 1.

hic perditus Juvenis in desperationem
 actus tria novissima verba proloquitur.
 Sed quæ? *capiat omnia Damon.*

II.
 Mundus.

Dialectico relicto jam Mundum
 Rhetorem audiamus. Sunt enim &
 Rhetoribus Sophismata, sunt fallaciæ,
 adeo ut priscis seculis antonomasticè
Sophista appellarentur. Nòrunt quip-
 pe verbis addere fucum, nòrunt dicta
 colorare & ex minimis facere maxima.
 Sic Lucianus orationem integram com-
 posuit in laudem muscæ; sic Maro poë-
 ma, & librum pene integrum de laudi-
 bus culicis.

Mundo quis Oratorum unquam fuit
 facundior? scit ille sua bellè vendere,
 adhibet nescio quæ verborum lenoci-
 nia, & figuras, auxeses, hyperbolas,
 hypotyposes, ut persvadeat opes ac ho-
 nores summum bonum, imò divinum
 quidpiam esse; proinde per fas & nefas
 ad eos grassandum, nihilque non ten-
 tandum ut magnus fias.

Sed, ut bene Jacoponæus monet
 hymnus:

Plus crede literis scriptis in gla-
cie.

Quàm Mundi fragilis vana fal-
lacia:

Fallax in præmijs virtutis spe-
cie,

Qui numquam habuit tempus fi-
ducia.

multa verba dat: sed plerumque, ubi
 multa verba, multa mendacia. Quot
 & quanti hactenus questi sunt, se à

T Mun-

Mat. 12.
 32.

Dauroult.
 flor. exëpl.
 c. 6. tit. 38.

Mundo turpissimè deceptos! Nota sunt Lunarum, (a) Volsæorum, Guisiorum, Essexiorum. (b) Calderoniorum exempla. (c) Recentius dabo. Non multis abhinc annis Hispaniæ quidam Grandis sive optimas fuit, qui cum supremam ageret luctam, amicorum aliqui, illo etiam inspectante, sed vi morbi impedire non valente cubiculum diripere non sunt veriti. Effringuntur, cistæ, nudantur parietes, detrahuntur tapetia, supellex aufertur, asportantur vestimenta; tandem sublectis omnibus ipsum quoque lecti stragulum morienti sublegitur; non est, qui consoletur eum. Quod ille videns, oculos, quamvis jam in morte natantes, ut potuit in lacrymas, simulque præfractam linguam in has ferè voces resoluit: ô nequam Munde! si DEVM tam diligenter coluissem, quam colui Regem, non me desereret modò. Jam animadverto AA. quæ causa sit, cur Spiritus Sanctus arguat Mundum de justitia. Injustissimus enim & injuriosissimus est Mundus, ut qui pro benefactis malefacta, pro meritis injurias reponit, non secus ac ille Draco, apud P. Bidermannum, qui è profunda scrobe extractus servatorem suum præmij loco deglutire voluit; hoc eum elencho convincens. "Quam homines, sive

"Mundus clientibus de se bene meritis præstat mercedem, & ego tibi ex pacto præstabo. Atqui hic consuevit impensa beneficia repensis maleficijs æquare, & summa cujusque merita paribus injurijs ulcisci. Igitur & me idem facere par est. Testor te, qui mundum præ alijs expertus es, sapientissime Salomon; ediffere sodes, quæ tibi de illo mens, quæ sententia? Ego (sic ipse loquitur de se) fui Rex Israël in Jerusalem: magnificavi opera mea, edificavi mihi domos, coacervavi mihi argentum & aurum; feci mihi cantores & cantatrices, & delicias filiorum hominum, scyphos & urceos ad vina fundenda, & supergressus sum opibus omnes, qui ante me fuerunt in Jerusalem. Et omnia quæ desideraverunt oculi mei non negavi eis. Tandem vidi in omnibus vanitatem. Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. Vanitas & mendacium apud Davidem synonyma sunt; cujus mihi investivâ tantisper uti liceat: filij hominum usquequo gravi corde? ut quid diligitis vanitatem, & queritis mendacium? Quam vereor, ne quod Jephthe aliquando in propriam filiam cum dolore questus est: heu me! filia mea decepisti me: idem multi vestrum sub vitæ finem de mundo querantur: heu me! mendacissime Munde, quomodo decepisti me. Egregius impostoris hujus typus fuit ille Morio, qui Ratisbonæ, (dum illic Matthias Imperator cum tota aula degeret) in atrio aulae Cæsareæ theatrum erexit, pretiosas vestes, aurea & argentea supellectilia, torques, arma, & quidquid apud Palatinos in pretio est, longa serie collocavit. Quibus ita comparatis omnis ordinis ac conditionis homines tympanis & sistris convocantur; nec difficile erat ad rei novitatem multitudinem cogere. Jamque adeo angustæ erant atrij spatia, cum ipse prodit morio urnam fortunæ manu quatiens, levique pretio ad ingentia lucra spectatores animat. Hic ergo quisque primus

(a) de Alvaro Luna V. Maria-nam l. 22.

rer. Hiss. (b) V. Henric: Engelg. part. 1. Luc. Evag. Dō. 16. Pentec.

(c) de Calderonio vide supra Dominica 3. Advent.

Petri D. ulterm. A. mor incre-atu.

V. Bidermann. in A. cromat. l. 1. acroam. 3.

Eccl. 1. 12. 2. 6. & seqq.

Psal. 4.

Judic. 11. 31.

Zebennet ver. m. cōsc.

mus in theatrum conscendere, in an-
que urnæ inferere; quâ illico reductâ,
cum rubore abscedere, néve in super-
ludubrio ac risui esset, se deceptum sci-
tè dissimulare. Posuerat enim hic Sy-
cophanta in urna vivum echinum, qui
prædatores tuos egregiè & planè ad
pœnitentiam compungebat. Mira-
sui sequacibus proponit & promittit.
Mundus, perstringit oculos auri, & ve-
stium fulgore; interim latet echinus in
olla; latent spinæ, quæ non tam manû
prehendentis, quàm animum crudeliss-
simè pungunt & sauciant; nam ut be-
ne dixit Ambrosius: *irruiles homo licet*

Amb. l. 3.
hexam. c.
11.

Greg. hom.
15. in Evan.

*splendore nobilitatis, aut fastigio potestatis;
semper tibi spina proxima est, super spinas
germinas, nec prolixa manet gratia* Et
Magnus Gregorius: *divitiæ spinæ sunt,*

*quia cogitationum suarum punctationibus
mentem lacerant; & cum usq; ad pecca-
tum pertrahunt, quasi insulso vulnere
cruentant. O ludibrium! ô imposturâ.
Spectatum admissi risum effundatis
amici.*
Ingeniosè inter ceteros observa-
vit D. Paschasius, quo mysterio opti-
mum aurum ex Ophir, & non aliunde
Salomoni suppeditatum fuerit, & re-
spondet: *Ophir idem est, quod risus. Ex
Ophir igitur aurum purissimum advectum
fuit, ut indicaretur, aurum, argentum,
& quidquid Mundus in pretio habet, mo-
rum esse risum & ludibrium.*

Paschas. l.
4. in Thre.
Hierem. li-
tera Beth.

III.
Caro.

Et quis demum ille sese objicit pueri
obesuli specie, turgentibus & bene ru-
bentibus buccis, sub axilla pulvinum,
manuum alterâ Quintilianum præfe-
rens? *semper declinans est Caro Gram-
maticus; Sophista eo reliquis pericula-*

fior, quò gratiosior. Vultis ejus decli-
nationes nosse? dabo ordine:

Prima Declinatio: *hæc pœnitentia acer-
ba.*

Secunda: *hic saccus asper; hoc Tem-
plum invisum.*

Tertia: *hæc Oratio gravis.*

Quarta: *hic Conventus Marianus terri-
cus.*

Quinta: *hic dies jejuniij molestissimus.*

Conjugationes interim celeberrimæ:
ede, bibe, lude.

*Venite, fruamur bonis, quæ sunt, & uti-
mur creatura tanquam in juventute cele-
riter. Vino pretioso & unguentis nos im-
pleamus, & non prætereant nos flos tempo-
ris. Coronemus nos rosis antequam mar-
cescant, nullum præatum sit, quod non per-
trahat luxuria nostra; ubiq; relinqua-
mus signa lætitiæ.*

Sap. 2.

Objicit subinde etiam illud Pauli-
num: *nemo carnem suam odio habuit;
sed nutrit & fovet eam. Stulti sunt,
qui seipos conficiunt nimij rigoribus,
emaciant jejunijs, vigilijs extenuant,
excarnificant flagris, atterunt setis, ex-
ugunt precationibus, exiccant contem-
plationibus, expectorant genitibus, le-
ctionibus eviscerant, silètio elinguant,
modestîa exoculant, solitudine sepeli-
unt. Sed nihil efficacius huic sophi-
smati opponi posse censeo, quàm illud
è veritatis schola certissimum axioma.*

Eph. 5. 30.

*Momentaneum quod delectat, æternum
quod cruciat.* Oculato, simulque

Baron. rō.

doctissimo credite testi. Cardinalis

5. anal. a.

Baronius, & ex eo Paulus Zehentner,

411.

par nobile amicorum memorat, quo-
rum alteri Michaëli Mercato, alteri
Marfilio Ficino nomen: hos & morum

Zehent. in

Verme con-

sc. l. 4. c. 1.

S. 6.

T 2 simi-

similitudo & amor literarum arctissima necessitudine junxerat, consueverantque inter doctas quaestiones plerumque de altero orbe, deque ejus facie, & animarum in eo statu disceptare. Neque poterant multum sententiarum circa Aeternitatem (utpote fidei articulis convicti) variare. Nihilominus tamen (quo certior esset veritati fides) utrinque conventum, & stipulatis dextris in haec verba sanctè juratum est: ut qui prior fatis concederet, superstitem alterum quàm fidelissimè de suæ conditionis, seu potius alterius vitæ ratione instrueret. Contigit interea ut ab invicem divulsi disjunctis urbibus non animis habitarent, quamquam nec urbibus diu. Nam paulò post, cum Michaël Mercatus, matutino auroræ silentio invitatus ad Musas, libris navaret operam, percepit equitem ad ædium suarum ostium per plateam properare, simulque contentissima voce istud succlamare: *ô Michaël! ô Michaël! vera, vera sunt illa.* Visus est Michaël noti sibi hominis verba audire, statimque è fenestra prospiciens, Marsilium à tergo intuetur, equo niveo

invectum, unde venerat, avolare, quem clamore & oculis secutus est, quando pedibus non poterat, animi anxius quid amicissimo suo evenisset. Tandem intellexit, eà ipsum horà Florentiæ hac mortalitate migrasse, quàm candidatus eques pro foribus apparuit. Ita & fidem à se datam liberavit Marsilius, & persuasissimas opiniones de alterius orbis statu apud socium stabilivit. Et utinam apud vos omnes, qui similiter de aeternitate multa in scholis disputatis, scribitis; nec tamen capit: est enim aeternitas Evripo Aristotelico longè imperceptibilior, quæque vos ipsa facilius & certissimò equidem capiet. Ne proinde credite Grammatico aeternos cruciatus molliter vivendo declinari posse falsò docenti: *impossibile enim est, magno Ecclesiæ Doctore attestante: ut quis presentibus & futuris fruatur bonis; ut hic ventrem, ibi mentem impleat;* id quod serò nimis concedant molles illi carnis studiosi qui extra formam & tempus poenitendi contra se ipsos concludunt.

ergo erravimus à via veritatis.

Vera, vera sunt illa!

Bernard.

Sap. 5. 6.

DOMI-